

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Constance eller Amors Hevn

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713192640/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Constance

eller

Amors Heron.

Paa Nørdelen her man ingen troe.
Tidt bærer Viisdom Dumbheds Stempel,
Tidt, hvad man leder om in folio,
Staaer i en Duodez. Cupido, for Exempel,
Hvis man kan lide paa de Krenker, vi have
Om hans Spilopper, Rænker, Strikker, Skud,
Saa, kiøndt Personen paa Charlottenborg seer ud
Som En, der nylig har begyndt at stave,
Beriser han, trods hver langskægget Gud,
Med tusinde Mirakler Ulmagts-Evner,
Hvoraf hans Velærværdighed
Boccaccio særdeles mange nævner.
Hos ingen Gud, saavidt jeg veed,
Man finder mere Staber-Styrke,
Og det er derfor ei at undre paa,
Skiøndt ti som han paa hver en anden Gud kan gaae,
At næsten alle floge folk ham dyrke.
Men Størrelsen gier meget lidt til Sagen;
En Oberon, en Boulemann-Sang-Hir,
Har tydeligen lagt for Dagen,

Man ei behøver i Statur at være Magen
 Til frue Spir,
 For i en Dogn, med Løvet for, at fiere,
 Og med Mirakler sig bestændt at giere.
 Cupido har, saa lille, som han er,
 Omdannet flere Dyr til Mennesker,
 End alle Skræddere paa hele Jorderige;
 Og flere Mennesker skabt om til Dyr,
 End den forfærdelige Fyr,
 Som opfandt Adel, Puns, og Biskop og deslige.
 I gammel Tid det ofte var hans Vane,
 At skabe Jevs endog nu til en Svane,
 Nu til en Tyr, nu til en græset Dukat,
 Nu til, jeg veed ei hvad. Ungkarle, Koner,
 Mænd, Piger sætter han, den kunstige Krabat,
 I hvad han vil for Situationer;
 Af stive, Sæder heglende Catoner
 Han høielige Pudderduffer gier;
 Han snapper Hjertet fra de modigste Personer,
 Og giver det til dem, som intet havde før;
 Jorddrotter selv, naar disse skrive noget,
 Som stundom skeer, i Veir og Vind,
 Fast holde bedre Huus med Loven og med Sproget
 End han med Dødeliges Sind;
 Han skuler sig i Pompadourers Haar,
 Og vender op og ned paa hele Stater;
 Ved ham omdannes Clauser til Socrater,
 Ved ham omdannes Ulven til et faar;
 Med Kienper selv han tidt gier fort Proces,
 Som mangan Alderdommens Helt beviser,
 Ereupli Gratia, den store Hercules,
 Og Polyphemus, den berømte Fokkispiser:
 Den een sidder paa en Klippetind,
 Som Theokrit opbyggeligt fortæller,
 Og flager ynfeligt for Veir og Vind,

Hvorlunde han er brændt af Elfskovs Næller.
 for Gluttens Spøg, hvis underlige Sind
 Slaaer paa den tappre Næse mangen Krølle,
 Den anden til en Vindepind
 forandrer sin forfærdelige Kælle.
 Af den Slags Anecdoter har man nok;
 Jeg kan, for min Part, eene fast en Skof.
 Nysmeldte salig Herr Boccaccio
 fortæller een, som kunde gaae for to,
 Den handler om Herr Simon; sandt at sige,
 Jeg kender saa saa mærkelige:
 En ung, udannet Fyr, og smuk som Elfskovs Gud,
 En Ganymed i Krop, men i forstand en Stud,
 Cupido faaer engang i Lære,
 Og i et Dieblif
 Paa Knægten sætter Skif,
 Vips! er han saa galant, som en kan være.
 Hvad gjorde det? to smukke Dine, Kære!
 Ved dem at have seet et Dieblif,
 Herr Simon, hvad han før ei havde, fik,
 Den Mand, det Vid, som Elfskov eene giver;
 Men, skændt det falder rigtig i mit Fag,
 Er det dog ikke denne Gang min Sag,
 Jeg til en anden Casus mig begiver.

I Rom, en Bye, som, hvis jeg havde Penge,
 Jeg reiste til i Morgen, et jordi
 De mange gamle vise, tappre Dreng,
 De store Kieledægger af de Ni,
 De Paver, Keisere, hvis hele Clerestie
 Man for det meeste burde hænge,
 Har boet deri; —